

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5569/2019
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Живорад Иконић адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Зоран Шћекић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 100/18 од 06.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 100/18 од 06.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3544/14 од 04.09.2017. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништав и да не производи правно дејство уговор о трампи непокретности закључен и оверен пред Општинским судом у Убу дана 03.12.2007. године под бројем Ов. .../..., између ББ и ВВ у делу у којем је тужени ББ располагао сутереном куће саграђене на катастарским парцелама .../... и .../... КО ..., у улици Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени ВВ да се исели из собе на спрату орјентисане ка источној страни површине 12 м², која се налази у породичној стамбеној згради у улици изграђеној на катастарским парцелама .../... и .../... КО ... и да исту преда у посед тужиљи слободну од лица и ствари. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да на име трошкова парничног поступка исплати туженом ВВ износ од 58.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде са законском затезном каматом од 04.09.2017. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 100/18 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П 3544/14 од 04.09.2017. године у другом ставу изреке, тако што је усвојен захтев тужиље и обавезан тужени ВВ да се исели из собе на спрату орјентисане ка источној страни, површине 12 м², која се налази у породичној самбеној згради изграђеној на катастарским парцелама .../... и .../... КО ... у улици и да је преда у посед тужиљи слободну од лица и ствари у року од 15 дана од дана достављања пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 3544/14 од 04.09.2017. године,

тако што је обавезан тужени ВВ да исплати тужиљи износ од 94.820,00 динара на име трошкова целог поступка у року од 15 дана од пријема отправка пресуде под претњом извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ВВ је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог ВВ није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана, које су чланом 407. став 1. тачка 2. ЗПП предвиђене као разлози за овај ванредни правни лек, нити да је другостепени суд погрешно применио или пропустио да примени неку процесну одредбу, што је утицало или могло утицати на правилност одлуке о жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужени ББ су сувласници зграде у улици ... број ... у ... са једнаким сувласничким уделитема. Они су право сусвојине стекли уговором о поклону Ов. .../... од 13.02.1991. године. Тим уговором (члан 2) уговорне стране су сагласно утврдиле да по $\frac{1}{2}$ сувласништва на означеној згради чине, у корист поклонопримца - тужиље све просторије у сутерену и соба на спрату са источне стране, са правом пролаза уз степениште и кроз ходник на спрату, а у корист поклонопримца - туженог ББ све просторије у партеру, соба на спрату са западне стране и купатило на спрату, као и да ће поклонопримци зграду на тај начин и користити. Поклонодавац - отац тужиље и туженог ББ био је власник и непокретности у улици ... број ... у ... које су, као његова заоставштина, расправљене решењем О. 2029/99 од 03.02.2000. године и тужиља оглашена за јединог наследника те имовине. У поступку расправљања заоставштине тужени ББ дао је наследну изјаву о уступању свог наследног дела тужиљи. Тужиља и тужени ББ су након очеве смрти постигли договор да тужени користи и собу на спрату са источне стране зграде. Уговором о трампи Ов. .../... од 03.12.2007. године тужени ББ је свој сувласнички удео на згради у улици ... у ..., који се састоји од сутерена и партера, разменио за непокретности туженог ВВ у улици ... број ... у ... -

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио део тужбеног захтева којим је тужиља тражила иселење туженог ВВ из собе на спрату зграде оријентисане ка источној страни и њену предају у посед. По становишту тог суда, тужиља није власница предметне собе зато што је исту уступила туженом ББ, по договору постигнутом са туженим да се он одрекне наследства на заоставштини њиховог оца, који је том собом располагао уговором о трампи закљученим са туженим ВВ. Истом пресудом првостепени суд је утврдио ништавост уговора о трампи али само у погледу сутерена куће.

Другостепени суд је због погрешне примене материјалног права преиначио првостепену пресуду у делу којим је одлучено о кондемпнаторном тужбеном захтеву. По налажењу тог суда, тужиља и тужени ББ као сувласници спорне куће нису

извршили њену деобу која би на одговарајући начин била евидентирана у катастру, већ су споразумно уредили начин њеног коришћења тако да се уступање спорне собе туженом ББ може посматрати само као измена начина коришћења заједничке ствари. Због тога, по схватању другостепеног суда, тужени ББ није могао уговором о трампи располагати реалним делом зграде и зато тужени ВВ нема ваљан правни основ за коришћење спорне собе у односу на који тужиља, као сувласник, основано захтева заштиту у складу са чланом 37. став 1. Закона о основама својинскоправних односа.

И по становишту Врховног касационог суда, тужиља основано захтева заштиту права својине, због чега нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Уговором о поклону Ов. 2041/91 од 13.02.1991. године тужиља и тужени ББ стекли су право сусвојине са по $\frac{1}{2}$ идеална дела на кући кућни број ... у улици ... у Тим уговором поклонопримци су истовремено постигли и писани споразум о деоби зграде (члан 2), по којем је тужиљи уз све просторије у сутерену припала и соба на спрату са источне стране зграде са правом пролаза степеништем и ходником на спрату, а туженом ББ све просторије у партеру, купатило и соба са западне стране наспрату, уз договор да ће зграду на тај начин и користити. Уступање спорне собе на спрату - дела зграде који је деобом припао тужиљи, без обзира на побуде и основ по којем је извршено, представља промет непокретности који не производи правно дејство јер није праћен законом прописаном формом правног посла. Због тога је тужиља и даље власница предметне собе - реалног дела куће који јој је припао споразумом о деоби садржаним у члану 2. уговора о поклону, због чега основано захтева исељење туженог ВВ по основу члана 37. став 1. Закона о основама својинскоправних односа. Угово о трампи не може бити основ по којем је тужени ВВ стекао право својине на тој соби јер ни његов сауговарач то право није имао, а исту је користио на основу тужиљине дозволе, коју је она ускратила туженом.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић